

Arrest

nr. 204 858 van 5 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient een eerste maal een asielaanvraag in op 21 juni 2013. Zij wordt op 24 oktober 2013 teruggestuurd naar Italië omdat zij er geregistreerd was. In Italië krijgt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus. Zij heeft een Italiaanse verblijfstitel, geldig tot 6 april 2019.

Op 1 juni 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 september 2015 de asielaanvraag niet in overweging. Op 9 september 2017 wordt de verzoekende partij administratief gecontroleerd.

Op 9 september 2017, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.-A.,

voornaam: A.

geboortedatum: 05.01.1990

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Syrie (Arabische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 09/09/2017

REDEN VAN DE BESUSSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

s 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3,5°;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

s artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

s artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV HV55LQQ11835/2017 van de politie zone van PZ Zennevallei en Sociale Zekerheid.)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden na zijn repatriëring naar Italië.

(...)"

Tevens op 9 september 2017, met kennisgeving diezelfde dag, legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaren op. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A. °A.

voornaam : A.

geboortedatum : 05.01.1990

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Syrie (Arabische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/09/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

• » 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te meden na zijn repatriëring naar Italië.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart (PV HV55LQ011835/2017 van de politie zone van PZ Zennevallei en Sociale Zekerheid.) Gezien het winstgevend karakter van dit feit, kan v/orden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd reeds gerepatriëerd. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken». Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie op, gericht tegen de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

(...)”

2.2. Volgens artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, die deze bepaling invoert (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip geeft (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. De verwerende partij stelt dat na een eventuele vernietiging in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, ten tijde van de eerste bestreden beslissing, bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. (...)"

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, sluit het woord "moet" in artikel 7 niet uit dat het bestuur nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. In dit geval voorziet de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid, waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* moet beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat voor de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie concreet moet appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, omdat de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich wel degelijk kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

2.4. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissingen steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of

de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal moeten rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.5. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt:

“MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING

Schending van de Conventie van Genève, van artikel 3 EVRM, ondertekend te Rome op 4/11/1950 en goedgekeurd bij Wet dd 13/5/1955, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen, artikelen 62 en 7,74/14 en 74/11 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout.

Doordat de bestreden beslissing verzoeker bevel geeft België én het Schengengebied te verlaten en hem ook meteen een inreisverbod van 3 jaar oplegt.

Terwijl dit onwettig is, nu verzoeker in elk geval in Italië erkend werd als vluchteling en minstens in Italië een permanente verblijfstitel heeft.

Terwijl de bestreden beslissing zich niet gebaseerd heeft op de volledige en correcte feitelijke en juridische gegevens

Terwijl het feit dat hij werd aangetroffen zonder arbeidskaart of beroepskaart niet per se inhoudt dat hij niet in België mag aangetroffen worden.

Terwijl er ook geen enkele termijn werd toegekend zonder dat hiervoor een wettige reden werd voorzien en zonder dat er enige motivering werd verleend voor het feit dat de termijn op 0 dagen werd bepaald:

Terwijl artikel 74/14 als volgt luidt:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [- een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]-, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2,4°, artikel 13,

§ 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn

Terwijl de bestreden beslissing enkel stelt dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten heeft om zijn aanwezigheid te melden na zijn repatriëring naar Italië.

Terwijl een inreisverbod onlosmakelijk verbonden is met een bevel om het grondgebied te verlaten en het niet los ervan kan bestaan; dat het dus in elk geval dient vernietigd te worden, nu het bevel onwettig is en dient vernietigd te worden.

Terwijl hoe dan ook geen inreisverbod kan gegeven worden zonder rekening te houden met de familiale en humanitaire redenen die in casu voorhanden zijn en die verklaren waarom verzoeker telkens in België werd aangetroffen.

Terwijl het feit dat hij zijn administratieve toestand weliswaar dient te regelen niet inhoudt dat de administratie om het even wat kan doen en beslissingen kan betekenen die niet gestoeld zijn op correcte en volledige gegevens, in casu in eerste instantie het statuut van verzoeker in Italië en zijn hoedanigheid van erkende vluchteling van Syrische origine.

Terwijl de bestreden beslissingen derhalve volledig ten onrechte vermelden dat verzoeker de Syrische nationaliteit bezit; dat dit basisgegeven essentieel en fundamenteel is bij de beoordeling van zijn toestand; terwijl het feit dat dit dus niet correct werd nagegaan de beide beslissingen aangetast zijn door een gebrek in de motivering en een zware schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2. De verzoekende partij voert de schending aan van “de Conventie van Genève”. Zij preciseert niet welk artikel zij geschonden acht.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij meldt niet het precieze artikel dat zij geschonden acht. Dus is dit onderdeel, zoals de verwerende partij stelt, onontvankelijk.

Zij legt niet uit op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geschonden acht. Het louter melden ervan in het titeltje van het middel, volstaat niet.

Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

3.3. De verzoekende partij stelt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Het doel is de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt onder andere uitdrukkelijk het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(…)”

Deze beslissing wijst erop dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel op het moment van de arrestatie. De verzoekende partij bezat geen arbeidskaart of beroepskaart en heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten na de voordien gedwongen verwijdering. Het bevel meldt de toepassing van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet en stelt dat er een risico op onderduiken bestaat. Daarnaast wijst het bevel op het PV 'HV55LQ011835/2017' van de politie, waaruit wordt afgeleid dat de verzoekende partij een bedreiging voor de openbare orde vormt. Hij werkte zonder arbeidskaart of beroepskaart.

Het bevel past ook artikel 7, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet toe en meldt de reden: de verzoekende partij staat gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank in toepassing van artikel 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Ditzelfde motief wordt vermeld in het inreisverbod, de thans tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij is al gedwongen verwijderd geweest en bevindt zich opnieuw in illegaal verblijf.

Het bestreden inreisverbod vermeldt artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag en stelt dat deze beslissing wordt genomen omdat geen termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek. Het inreisverbod wordt bepaald op drie jaren omdat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten en zonder de vereiste machtiging werkte terwijl hij al eerder werd gerepatriëerd.

De feitelijke en juridische redenen zijn duidelijk. De formele motiveringsplicht, uitgedrukt in deze bepalingen, is nageleefd.

Het onderdeel is ongegrond.

3.4.1. De verzoekende partij stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk. De verzoekende partij voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Zij meent dat de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/11, en 74/14 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, naast het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.4.2. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4.3. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissingen onwettig zijn omdat zij een erkend vluchteling is en een permanente verblijfstitel in Italië bezit. Het feit dat zij geen arbeidskaart of beroepskaart had, houdt niet in dat zij niet in België mag aangetroffen worden.

Met deze kritiek gaat de verzoekende partij voorbij aan de vaststelling dat zij gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank in toepassing van artikel 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank; (...).”

De verzoekende partij betwist dit motief niet. De verwerende partij merkt juist op dat dit niet is ontkend of weerlegd door de verzoekende partij.

Het bevel en het inreisverbod sluiten niet uit dat de verzoekende partij zich opnieuw naar Italië kan begeven (eerste zin in bevel en tweede zin in het inreisverbod: *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”*).

De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom de bestreden beslissingen onwettig zijn genomen omwille van haar hoedanigheid van vluchteling met verblijfstitel voor Italië. Evenmin ontwaart de Raad in dit onderdeel welke feitelijke en juridische gegevens niet correct zijn. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij betrappt werd op een tewerkstelling zonder arbeids- of beroepskaart. De verzoekende partij ontkent niet dat zij naliel zich aan te melden bij aankomst in België. Het gestelde dat de bestreden beslissingen enkel verwijzen naar het niet naleven van de aanmeldingsplicht na de repatriëring, is onjuist.

3.4.4. Het volgend onderdeel lijkt het ontbreken van een termijn van vrijwillig vertrek in het bevel te bekritisieren.

De verzoekende partij verwijst correct naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dat het afwijken van de termijn om het grondgebied te verlaten voorziet indien er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet) indien de onderdaan een bedreiging is voor de openbare orde. Zowel in het ene als in het andere geval moet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzien.

De eerste bestreden beslissing steunt op beide gronden: het is niet kennelijk onredelijk vast te stellen dat er een risico op onderduiken is wanneer de verzoekende partij wordt aangetroffen zonder op dat ogenblik in het bezit te zijn van geldige documenten, zich niet had aangemeld bij terugkeer naar België en betrappt werd op tewerkstelling zonder arbeidskaart of beroepskaart terwijl het verleden heeft bewezen dat al een gedwongen verwijdering was. Bovendien stond of staat de verzoekende partij gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwijst naar het *“PV HV55LQQ11835/2017 van de politie zone van PZ Zennevallei en Sociale Zekerheid.”* Over dit proces-verbaal hult de verzoekende partij zich in stilzwijgen. In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag van 9 september 2017 dat naar hetzelfde PV-nummer verwijst. De verzoekende partij verklaarde vennoot te zijn Omdat dit niet is weerlegd, acht de Raad het kennelijk redelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besluit dat de verzoekende partij een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Daarom kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besluiten dat er geen termijn is voor vrijwillig vertrek (artikel 74/14, §3, *in fine*).

3.4.5. Het volgende onderdeel stelt dat geen inreisverbod kon opgelegd worden zonder rekening te houden met de *“familiale en humanitaire”* redenen.

Vastgesteld wordt dat de verzoekende partij nalaat concreet te melden welke redenen dit zijn. Bij gebreke van enige toelichting kan dit onderdeel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.4.6. Tot slot betwist de verzoekende partij de melding dat zij de Syrische nationaliteit bezit. Zij verduidelijkt niet welke andere nationaliteit zij zou hebben. De beslissing van 18 september 2015 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toont aan dat zij altijd verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling brengt geen verlies van nationaliteit mee. Verder legt de verzoekende partij niet uit op welke wijze het niet bezitten van de Syrische nationaliteit in dit geval van invloed kan zijn op de bestreden beslissingen.

Het onderdeel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3.4.7. De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Er kan geen manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld.

3.5. Samen met de verwerende partij besluit de Raad tot de ongegrondheid van het middel, in de mate dat het ontvankelijk is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN